

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

M. M., narozen X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-15590/PP-2023

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce brojí proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřuje v nevydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území České republiky podle § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce dne 1. 11. 2023 požádal žalovaného o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žádosti byla přidělena spisová značka OAM-15590/PP-2023. Současně s tím žalobce požádal o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území ČR ve formě vízového štítku podle § 87y odst. 4 ve spojení s § 87y odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tvrdil, že ačkoliv jde o opakovanou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, jsou v této žádosti ve smyslu § 87y odst. 3 zákona o pobytu cizinců obsaženy nové skutečnosti, které žalobce nemohl uplatnit v řízení o své předchozí žádosti. Touto novou skutečností má být faktická rodinná vazba žalobce k další státní občance České republiky, a to trvalý partnerský vztah s paní S. K.
3. V den podání žádosti bylo žalobci ze strany žalovaného sděleno, že mu osvědčení o oprávněnosti pobytu na území České republiky nelze vydat, jelikož je k osobě žalobce v interním systému žalovaného vedena poznámka „ohrožení bezpečnosti státu“, a že jeho žádost o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu bude podrobně vyřízena písemně.
4. Na to žalobce reagoval dne 1. 11. 2023 podáním stížnosti podle § 175 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Následně žalobce dne 22. 11. 2023 podal ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále také jako „nadřízený orgán“ nebo „Komise“) návrh na provedení opatření proti nečinnosti spočívající v nevydání osvědčení o oprávněnosti pobytu.
5. Opatřením proti nečinnosti ze dne 18. 12. 2023, č. j. MV-197614-3/SO-2023, nadřízený orgán přikázal žalovanému, aby do 30 dnů od doručení opatření rozhodl o žádosti žalobce o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území ČR.
6. Vyrozměním ze dne 21. 12. 2023, č. j. OAM-15590-11/PP-2023, žalovaný vyřídil stížnost žalobce a sdělil, že osvědčení nebude vydáno, neboť žalobce neuvedl relevantní nové skutečnosti, které nemohl uplatnit v řízení o jeho předchozí žádosti a které by se týkaly samotného důvodu zamítnutí předchozí žádosti (tím bylo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek). Žalobce však tvrdí, že tyto nové skutečnosti žalovanému již při podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu sdělil, a domnívá se, že byly splněny zákonné podmínky pro vydání osvědčení o oprávněnosti jeho pobytu na území České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Žalobce doplňuje, že existence rodinné vazby k nezletilé dceři a postavení rodinného příslušníka občana EU byly skutečnosti nesporné, sporná byla výlučně otázka, zda žalobce ve smyslu § 87y odst. 3 zákona o pobytu cizinců tvrdil a osvědčil nové skutečnosti, které nemohl uplatnit v řízení o jeho předchozí žádosti. Ačkoliv žalobce podal opakovanou žádost o povolení přechodného pobytu za účelem soužití s nezletilou dcerou, zároveň v ní osvědčil existenci nové skutečnosti, tj. vazby k občance EU, přičemž tuto skutečnost v předchozí žádosti uplatnit nemohl.
8. Skutkové okolnosti se mají od předchozí žádosti odlišovat rozvojem sítě rodinných vazeb žalobce a zvyšující se mírou jeho faktické integrace do české společnosti. Řízení se netýká jen žalobce a jeho práva na respektování soukromého a rodinného života a jeho svobody pohybu a pobytu na území členských států EU podle Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, ale také těchto práv jeho dcery a družky. Opatření omezující svobodu pohybu žalobce musí být ve smyslu čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice v souladu se zásadou přiměřenosti a založeny výlučně na osobním chování žalobce, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Touto optikou pak musí být vykládán taktéž neurčitý právní pojem (závažné) narušení veřejného pořádku užívaný zákonem o pobytu cizinců v rámci právní úpravy pobytu rodinných příslušníků občanů Evropské unie na území České republiky. V této souvislosti odkazuje žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Stejně závěry je pak třeba přijmout i v případě rodinných příslušníků statických státních občanů ČR, které český zákonodárce zrovnoprávnil s rodinnými příslušníky migrujících občanů Evropské unie, čímž na ně rovněž vztáhl unijní režim (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, bod 33).
9. Žalobce dále poukazuje na význam uvedených kritérií při provádění testu proporcionality. Nová skutečnost v podobě partnerského vztahu žalobce klade na žalovaného vyšší požadavky při posuzování, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, resp. vyšší požadavky na obsah skutečností vyplývajících z utajovaných podkladů, z důvodu dotčení většího počtu osob. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52, body 44–45, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, bod 53.
10. Z předchozího závěru žalovaného, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nelze předjímat výsledek o nové, byť opakované žádosti. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, bod 32, dle něhož judikatura Soudního dvora Evropské unie k aktivaci výhrady veřejného pořádku vyžaduje, aby osobní chování dotyčné osoby představovalo skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti „v současné době“. Řízení o nynější žádosti o přechodný pobyt však bylo zahájeno po více než třech letech od podání předchozí žádosti. Nejvyšší správní soud ve věci žalobce rozhodoval naposledy dne 12. 1. 2023 rozsudkem č. j. 7 Azs 289/2022-49, avšak v této věci zmiňované hledisko aktuálnosti utajovaných informací neposuzoval. Přitom hledisko aktuálnosti utajovaných informací, a tedy aktuálnosti bezpečnostní hrozby, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, shledal důvodným.
11. Závěrem se žalobce vyjadřuje k volbě žalobního typu. Uvádí, že žalovaný nebyl zcela nečinný, neboť na žádost žalobce reagoval ústně již v den podání žádosti o oprávnění k pobytu a následně sdělením o nevydání osvědčení. S odkazem na rozsudek Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správního soudu ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Azs 34/2019-23 a rozsudek ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 208/2019-28, však uvádí, že i v případech, kdy žádost o vydání překlenovacího štítku ani žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti u nadřízeného správního orgánu nevedly k úspěchu, se žalobci nabízí možnost podání žaloby na ochranu proti nečinnosti spočívající v nevydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území České republiky. Žalobce se v tomto typu soudního řízení správního může domáhat vydání osvědčení o konkrétním obsahu, přičemž příslušný soud před rozhodnutím o žalobě posuzuje obsahovou stránku osvědčení, tedy splnění zákonných podmínek pro jeho vydání (obdobně rovněž rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2022, č. j. 18 A 2/2022-36, bod 36). Dojde-li přitom příslušný soud k závěru, že jsou splněny podmínky pro jeho vydání, uloží žalovanému správnímu orgánu povinnost vydat osvědčení o konkrétním obsahu v soudem stanovené lhůtě. V souladu s touto judikaturou se tak žalobce domáhá vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území České republiky ve formě vízového štítku podle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a to v soudem stanovené lhůtě.

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 2. 2024 uvádí, že s podanou žalobou nesouhlasí a považuje ji za nedůvodnou, neboť žalovaný měl postupovat v souladu se zákonem. Žalovaný pouze rekapituluje dosavadní průběh řízení a opakuje důvody, pro které žádosti žalobce nevyhověl.
13. Dle žalovaného se nové skutečnosti odůvodňující přiznání fikce pobytového oprávnění i v případě podání opakované žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87y odst. 3 zákona o pobytu cizinců musí vztahovat k důvodu, pro který byla původní žádost zamítnuta. Podle žalovaného žádné takové skutečnosti žalobce neuvedl.
14. Žalovaný dodal, že je třeba rozlišovat, zda se jedná o meritorní rozhodnutí ve věci žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, nebo zda se jedná o vydání vízového štítku, tedy přiznání fikce oprávnění k pobytu dle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců.
15. Vydání vízového štítku, tedy vydání osvědčení, se řídí dle § 155 správního řádu, dle něhož platí, že *je-li správní orgán požádán o vydání osvědčení nebo ověření a jsou-li splněny předpoklady k provedení požadovaného úkonu, správní orgán tento úkon bez dalšího provede*. Nejvyšší správní soud již dříve v této souvislosti judikoval ve svém rozsudku č. j. 2 Ans 1/2009 – 77 ze dne 31. 5. 2010, že v případě vydávání osvědčení platí, že: *„tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Na rozdíl od jim blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností.“*
16. Žalovaný nesouhlasí, že by byl nečinný, neboť ze zaslaného spisového materiálu je patrné, že žalovaný náležitě odůvodnil, z jakých důvodů není možné osvědčit žalobci oprávněnost pobytu na území dle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
17. Žalobce následně reagoval replikou ze dne 8. 3. 2024, kde uvedl, že trvá na podané žalobě, neboť mu dodnes osvědčení dle § 87y zákona o pobytu cizinců nebylo vydáno. Žalobce byl v důsledku toho donucen k opuštění ČR, což má nepříznivé důsledky na jeho rodinný život a partnerský vztah. Žalobce se tak nebude moci účastnit ústního jednání a žádá soud o rozhodnutí bez nařízení jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. Žalobce zopakoval svou argumentaci, kdy se domnívá, že při podání žádosti tvrdil a doložil nové skutečnosti, které u předchozí žádosti uplatnit nemohl. Nad rámec žalobní argumentace dodal, že z nahlédnutí do spisu zjistil, že součástí spisu nejsou žádné podklady svědčící o tom, že by žalobce mohl narušení veřejného pořádku ve smyslu čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice představovat.
19. Dispozice krátkodobým vízem podle žalobce nijak nesnižuje intenzitu zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života v případě nevydání osvědčení dle § 87y zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce je navzdory krátkodobému vízu omezen ve svém pohybu a pobytu po EU. Platnost krátkodobého víza nezbavuje žalovaného povinnosti posoudit, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání fikce pobytového oprávnění a vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území ČR ve formě vízového štítku.

III.

Posouzení žaloby

20. Městský soud žalobu posoudil, přičemž podle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili. Veškeré podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
21. Městský soud se zabýval přípustností podané žaloby. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce vyčerpal prostředky na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Za tento prostředek se v režimu zákona o pobytu cizinců považuje podání žádosti o přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2023, č. j. 9 Azs 194/2023-40). Žalobce dané opatření dne 22. 11. 2023 podal a Komise přikázala žalovanému, aby do 30 dnů ode dne doručení tohoto opatření rozhodl o žádosti žalobce o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území České republiky. Skutečnost, že žalobce vyčerpal bezvysledně prostředek na ochranu proti nečinnosti v právě posuzované věci, má soud za splněnou.
22. Dále se městský soud zabýval důvodností podané žaloby, přičemž pro rozhodnutí v dané věci je zásadní posouzení otázky, zda za shora popsané skutkové situace svědčí žalovanému povinnost vydat osvědčení o oprávněnosti pobytu dle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců (viz předposlední bod rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, č. 2114/2010 Sb. NSS, a bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Azs 34/2019-23).
23. Žalobce požádal o vyznačení vízového štítku podle § 87y zákona o pobytu cizinců dne 1. 11. 2023.
24. Dle § 87y odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 2. 8. 2021 *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky, je oprávněn pobývat na území do a) dne nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, nebo b) dne, kdy mu bylo*

oznámeno rozhodnutí ministerstva o jeho žádosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 3.

25. Podle § 87y odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 2. 8. 2021 platí, že *po dobu podle odstavce 1 se pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje za pobyt přechodný.*
26. Podle § 87y odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 2. 8. 2021 *oprávnění pobývat na území podle odstavce 1 neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, trestu vyhoštění, ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo jde-li o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.*
27. Podle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 2. 8. 2021 *oprávnění pobývat na území podle odstavce 1 ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající době, kdy se předpokládá skončení doby podle odstavce 1 písm. a) nebo b); to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká dnem uvedeným v odstavci 1 písm. a) nebo b).*
28. S ohledem na shora citované znění § 87y zákona o pobytu cizinců soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 As 121/2011 – 60, zejména na jeho právní větu, která zní následně: „Cizinec, který není občanem EU a hodlá v období od podání žádosti o povolení k pobytu do doby nabytí právní moci rozhodnutí o této žádosti pobývat na území ČR v souladu s § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, musí splňovat následující podmínky: 1) cizinec podal žádost o povolení k přechodnému nebo trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU, 2) o této žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, 3) cizinec v uvedeném období skutečně je rodinným příslušníkem občana EU, 4) cizinec v tomto období na území pobývá společně s tímto občanem EU, 5) na cizince se nesmí vztahovat pravomocné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, o ukončení jeho přechodného pobytu nebo o zrušení jeho trvalého pobytu a 6) nejedná se o opakovaně podanou žádost, ledaže by v ní byly uvedeny nové skutečnosti, které cizinec nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.“
29. Městský soud ve světle citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu posoudil, zda jsou splněny podmínky ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců, na základě kterých by žalobci svědčilo oprávnění pobývat na území ČR dle tohoto ustanovení, a zda žalovaný měl povinnost vydat osvědčení o oprávněnosti pobytu dle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců tzv. vízovým štítkem.
30. První podmínka, kterou je samotné podání žádosti k přechodnému pobytu, je bezpochyby splněná, když žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dne 1. 11. 2023. Soud konstatuje, že i druhou podmínku má za splněnou, neboť o žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Dne 29. 2. 2024 žalovaný doposlal soudu aktuální verzi spisového materiálu, ze které je patrné, že Komise opatřením proti nečinnosti ze dne 20. 2. 2024 opakovaně přikázala, aby do 60 dnů od doručení tohoto opatření rozhodla o žádosti žalobce o povolení přechodného pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

31. Soud shledal, že byla rovněž naplněna třetí podmínka, tj. žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, neboť dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie rozumí jeho manžel a dále též rodič, jde-li o občana mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Soud považuje za prokázanou skutečnost, a mezi účastníky řízení ani nebyla spornou, že žalobce je otcem nezletilé R. M., jež je státní občankou České republiky. Soud považuje rovněž za prokázané, a mezi účastníky řízení opět nebylo sporné, že žalobce o dceru pečuje. Soud konstatuje, že je tak splněná i čtvrtá podmínka, tj. že žalobce na území pobývá společně s občanem EU. Pokud jde o pátou podmínku, dle níž se na cizince nesmí vztahovat pravomocné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, o ukončení jeho přechodného pobytu nebo o zrušení jeho trvalého pobytu, má Městský soud v Praze i tuto podmínku za splněnou.
32. Co se týče splnění šesté podmínky, ta obdobně jako pátá podmínka vychází ze znění ustanovení § 87y odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Ve vztahu k této podmínce je v daném případě mezi stranami sporným, zda jde o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.
33. Dle žalobce je touto novou skutečností trvalý partnerský vztah s občankou ČR paní S. K. Podle žalovaného se však tato nová skutečnost nevztahuje k důvodu, pro který byla zamítnuta předchozí žádost žalobce. Tímto důvodem bylo dle rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2022, č. j. OAM-5730-52/PP-2020, důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
34. Pro posouzení splnění šesté podmínky je tedy klíčový výklad ustanovení § 87y odst. 3 zákona o pobytu cizinců v tom smyslu, zda se nové skutečnosti obsažené v žádosti musí vztahovat k důvodu, pro který byla zamítnuta předchozí žádost žalobce.
35. Městský soud na tomto místě uvádí, že předchozí žádost žalobce o povolení přechodného pobytu byla podána dne 28. 4. 2020. Této žádosti nebylo vyhověno, neboť žalovaný shledal důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí se žalobce bránil u Městského soudu v Praze, ten však rozsudkem ze dne 8. 9. 2022, č. j. 15 A 52/2022-60, žalobu zamítnul. Následnou kasační stížnost proti uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12.1.2023 (NPM 12.1.2023), č. j. 7 Azs 289/2022-49. Žalobce žádal také o povolení k trvalému pobytu, přičemž ve věci této žádosti Městský soud zamítl žalobu stěžovatele rozsudkem ze dne 8. 9. 2022, č. j. 15 A 53/2022-65. O následné kasační stížnosti rozhodl zamítavě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 1. 2023, č. j. 8 Azs 230/2022-46.
36. Ve všech těchto řízeních se správní orgány a soudy zabývaly tím, že u osoby žalobce existuje důvodné riziko, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
37. V rozsudku ze dne 8. 9. 2022, č. j. 15 A 52/2022-60, přitom zdejší soud dospěl k závěru, že „se jedná o aktuální jednání, nikoli o jednání uskutečněné v dávné minulosti. Z utajovaných informací je rovněž seznatelné, že toto jednání žalobce není náhodné a s ohledem na věrohodný popis všech skutečností zjištěných o žalobci, jenž obsahuje konkrétní časové, místní a zdrojové údaje, se lze důvodně domnívat, že žalobce může tyto aktivity, které směřují proti hodnotám chráněným trestním právem, vyvíjet i do budoucna. Jak již soud konstatoval výše, utajované informace podávají ve svém souhrnu ucelený obraz o činnostech a kontaktech, které žalobce v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

České republice dlouhodobě rozvíjí a udržuje s osobami z kriminálního prostředí.“ (podtržení přidáno Městským soudem v Praze).

38. Obdobně pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2023, č. j. 7 Azs 289/2022-49, ve vztahu k utajovaným informacím vyslovil, že *„ve shodě s městským soudem dospěl k závěru, že judikaturou kladeným požadavkům na věrohodnost, přesvědčivost a vztah k této věci dostojí a lze na jejich základě spolehlivě učinit závěr o (potenciálním) bezpečnostním riziku plynoucím z pobytu stěžovatele na území ČR v podobě pobytu přechodného. Dané informace poskytují dostatečný obraz o jeho dlouhodobém (nikoliv jednorázovém či dočasném) udržování činností a kontaktů s osobami z kriminálního prostředí. V předložených utajovaných informacích je dostatečně podrobně a přesvědčivě popsáno, z jakých podkladů a zdrojů Policie ČR vychází. Činnost a chování stěžovatele jsou popsány (včetně časových a místních údajů) způsobem, na základě něhož bylo možno přezkoumat důvodnost informace v míře předpokládané shora citovanou judikaturou. Utajované informace pak ani neobsahují nesrovnalosti, které by vyžadovaly provedení dalších důkazů (doplnění skutkových zjištění), či vyvolávaly jakékoliv pochybnosti stran jejich účelového vytvoření.“*
39. S odkazem na citovanou judikaturu tak musí zdejší soud odmítnout námitky žalobce, že na základě těchto informací nelze předjímat výsledek řízení o nové žádosti žalobce o přechodný pobyt. Nejvyšší správní soud rozhodl naposledy v lednu roku 2023 tak, že postup správních orgánů a Městského soudu v Praze obstál, a ve shodě s nimi Nejvyšší správní soud shledal důvodným riziko, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Pokud žalobce jen o několik měsíců později znovu žádá o povolení k přechodnému pobytu, je zdejší soud přesvědčen, že žalovaný nikterak nepochybil, pokud setrval na svém předchozím závěru, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
40. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67, nepovažuje zdejší soud za přílehlavý. Ve vztahu k aktuálnosti informací se v tam projednávané věci jednalo o situaci, kdy byly utajované informace aktualizovány, existovaly tedy informace staré a novější, přičemž žalovaná založila své rozhodnutí na jejich starší verzi, navíc se měnilo právní posouzení těchto informací. O takový případ se však v daném případě nejedná, neboť se jedná stále o tytéž informace, které jsou dle zjištění známých žalované z její úřední činnosti stále aktuální.
41. V této souvislosti Městský soud v Praze pak zcela ve shodě s žalovaným zastává názor, že nové skutečnosti ve smyslu § 87y odst. 3, které žalobce nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti, se musí týkat důvodu, pro který této předchozí žádosti nebylo vyhověno. Tímto důvodem přitom bylo zjištění, že žadatel by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V tomto smyslu tak není zdejšímu soudu zřejmé, jaký význam by pro uvedený závěr měla mít nová skutečnost v podobě partnerského vztahu s občankou ČR. Žalobce by totiž musel tvrdit nové skutečnosti vztahující se k závěru, že žalobce by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a prokázat, že tyto obavy již nejsou důvodné. To se však nestalo, neboť žalobce ničeho takového netvrdí.
42. Důvodová zpráva k novelizačnímu zákonu č. 427/2010 Sb., kterým bylo ustanovení § 87y odst. 3 do zákona o pobytu cizinců vloženo, uvádí, že *z tohoto důvodu se navrhuje upřesnit, že rodinný příslušník nebude moci pobývat na území, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, byl mu ukončen přechodný pobyt nebo zrušen trvalý pobyt, anebo podal opakovaně žádost, ve které neuvedl nové skutečnosti, které nemohl uplatnit v předchozí*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žádosti. Podávání opakovaných žádostí se shodnými náležitostmi za shodných podmínek bezprostředně poté, co byla zamítnuta předchozí žádost, případně řízení o ní bylo zastaveno, představuje v praxi často využívaný nástroj pro legalizaci pobytu cizince, který by jinak byl povinen z území České republiky vycestovat. Navrhovaná úprava má zabránit zneužívání oprávnění k pobytu po dobu řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému nebo trvalému pobytu rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie.

43. Je zřejmé, že pokud by správní orgány či soudy přistoupily na to, že novou skutečností ve smyslu uvedeného § 87y odst. 3 zákona o pobytu cizinců může být právě například nový partnerský vztah, docházelo by tím k obcházení smyslu a účelu zákona a podmínek, za kterých může být uvedené pobytové oprávnění žadatelům uděleno. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že nové skutečnosti musí mít z povahy věci vztah k důvodům, pro který nebylo vyhověno předchozí žádosti o udělení přechodného pobytu. Ve stejném duchu je pak nutno odmítnout námitku žalobce, že skutkové okolnosti se nyní oproti předchozí žádosti odlišují rozvojem sítě rodinných vazeb žalobce a zvyšující se mírou jeho faktické integrace do české společnosti.
44. Pokud jde o odkaz žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č. j. 4 Azs 6/2023-32, bod 33, ani ty nepovažuje soud za podstatné a relevantní pro nyní projednávanou věc. Předmětem nyní projednávané žaloby je pouze posouzení toho, zda je žalovaný nečinný. Pro toto posouzení je přitom rozhodující výše uvedený výklad ustanovení § 87y odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
45. Městskému soudu není jasné, jakým způsobem by pak měly být relevantní odkazy žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 314/2020-52 a č. j. 10 Azs 12/2023-67, neboť žalobcem uváděné body těchto rozsudků se týkají účastenství rodinných příslušníků ve správním řízení o vydání pobytového oprávnění a dopadu rozhodnutí na jejich život. Z těchto rozsudků však nevyplývá, jak tvrdí žalobce, že nová skutečnost v podobě partnerského vztahu žalobce klade na žalovaného vyšší požadavky při posuzování, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, resp. vyšší požadavky na obsah skutečností vyplývajících z utajovaných podkladů, z důvodu dotčení většího počtu osob. Jak navíc soud již uvedl výše, partnerský vztah není novou skutečností ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců.
46. Pokud jde o výklad pojmu narušení veřejného pořádku a odkaz žalobce na čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, uvádí Městský soud, že předmětem nynějšího řízení není výklad tohoto pojmu. Otázkou, zda žalobce by žalobce závažným způsobem narušit veřejný pořádek, se správní orgány zabývaly v předchozích řízeních o žádostech žalobce o přechodný, resp. trvalý pobyt, přičemž jejich následný soudní přezkum posuzoval jejich závěry mimo jiné také optikou pobytové směrnice a uvedené judikatury. Úlohou zdejšího soudu v nyní probíhajícím řízení však není, aby se výkladem pojmu narušení veřejného pořádku zabýval.
47. Na základě výše uvedeného tak Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný není nečinný, neboť neměl povinnost vydat žalobci osvědčení o oprávněnosti pobytu dle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Vyrozumění žalovaného o nevydání osvědčení ze dne 21. 12. 2023, č. j. OAM-15590-11/PP-2023, tak bylo vydáno v souladu se zákonem.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno, tedy nedůvodnou žalobu zamítl dle § 81 odst. 3 s. ř. s.
49. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. května 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.